

 n t h e e m d

Vernederend, dat was het.

De priesteres werd aan een ketting de loopplank afgesleurd. Ruw schuurde de met kristallen bezette halsband langs haar hals en sneed in haar huid. De jonge vrouw onderdrukte een kreet van pijn. Bloeddruppels welden op, vielen glinsterend als robijnen op de witte zijde van haar mantel. Nog voor ze de wal bereikte, viel ze halverwege de loopplank kreunend op haar knieën.

‘Beschadig de waar niet. We vangen niet iedere dag zo’n mooi exemplaar,’ zei een raspende stem vanaf het middendek.

‘Uw wil, verhevene,’ zei haar bewaker met ontzag in zijn stem.

Serina Gabraldi keek met betraande ogen over haar schouder. De geestelijke staarde haar emotieloos na. Haar blik bleef rusten op de rune die op zijn voorhoofd was getatoeëerd, een zilverwitte plek die blikkerde in het zonlicht. Toen dwong een ruk aan de ketting haar weer in beweging te komen. Heel even ving ze een glimp op van haar gezicht, dat in het rimpelloze water onder de loopplank werd weerspiegeld. Van platinablond haar dat in vette slierten neerhing, van een gescheurde en bebloede witte mantel. Het was ronduit ontluisterend. Hoe lang

was het geleden dat ze de nieuwe priestermantel voor een van haar slaapkamerspiegels in Sepura had bewonderd? Ze had zelfs een pirouette gemaakt. Eeuwen geleden, leek het wel, hoewel er in werkelijkheid slechts enkele dagen waren verstreken.

Moedeloos strompelde Serina achter haar bewaker aan. Haar stijve spieren protesteerden en het brandende gevoel rond haar hals herinnerde haar voortdurend aan de energiekristallen, die haar beletten contact met Viguru, haar god, te zoeken.

Ze werd de kade opgetrokken, in de richting van een rij sombere, lemen gebouwen met gesloten luiken. De bewoners – ze zag alleen mannen en jongens – waren uitgelopen om de vangst van het piratenschip van dichtbij te bekijken.

Waar waren de vrouwen?

De mannen staarden haar met grote ogen aan en ze kon wel raden waarom. Haar blanke huid en blonde haar contrasteerden sterk met de getinte huid en het donkere haar van de Kadishiërs. De toeschouwers gingen onveranderlijk sober gekleed, op het armoedige af. Serina zag alleen maar eenvoudige linnen kielen en broeken, stukken touw en repen leer die als broekriem dienstdeden. Vormloze hoofddeksels en stoffige sandalen completeerden het beeld.

De druk op haar hals nam af. Haar bewaker hield in en Serina rechte haar rug.

Drie figuren maakten zich uit de muur van omstanders los en kwamen op haar af. Het waren runenpriesters, gekleed in lichtblauwe mantels waaronder leren wambuizen zichtbaar waren. De middelste van de drie sprak haar bewaker aan. ‘Is deze voor het Zusterschapshuis bestemd?’

‘Jawel, verhevene, we hebben haar gelukkig onbeschadigd gevangen kunnen nemen.’

De priester trok zijn neus op. ‘Onbeschadigd misschien, maar erg appetijtelijk ziet ze er niet uit. Ze kan wel een stevige schrobbeurt gebruiken.’

Met stijgende verbazing nam Serina de priester van top tot teen op. De man was lang, ruim zes voet, en hij leek niet veel

ouder dan zichzelf, ergens in de twintig. Hij was niet onknap, ondanks zijn kaalgeschoren schedel. De hoekige rune op zijn voorhoofd leek iets ingewikkelder van structuur dan die ze bij de priesters op het schip had gezien. Wat haar het meest opviel waren zijn helderblauwe ogen, heel ongewoon voor een Kadi-shiër.

Serina opende haar mond. ‘Wat is een Zusterschap...?’

Een ruwe hand duwde haar hoofd met kracht naar beneden. Tranen schoten in haar ogen en legden een waas over haar netvlies.

‘Kop houden. Toon respect voor de verhevene Ghelan, discipel van de Derde Cirkel.’

‘Al goed zo,’ zei de lange man op verveelde toon. ‘Breng haar naar de voorste wagen. Geef haar iets te eten, ze kan wel wat vlees op haar botten gebruiken.’ Hij keek naar de geestelijke die van het schip was gekomen. ‘En, wat voor nieuws hebben jullie? Was de reis...’

De rest ontging Serina, want haar bewaker trok haar weg.

Serina’s tocht door het havenstadje verliep als in een afschuwelijke droom. Wat stond haar te wachten, hier in dit barbaarse land? Over Kadish, het Oude Continent, bestonden talloze geruchten, maar niemand kende de harde feiten. Er was nog nooit een Caroliaan van hier teruggekeerd.

De middagzon prikte onbarmhartig in haar nek, evenals de blikken van de onzichtbare kijkers achter ramen en deuropeningen. Een luizige hond sprong op haar af en ontblootte grommend zijn tanden. Haar bewaker gaf het beest een schop waarna het jankend wegkroop. Serina concentreerde zich op haar vuile voeten, bang om te struikelen over een kei of uit te glijden in uitwerpselen. Pas toen haar begeleider vaart minderde, durfde ze op te kijken. Ze hield verrast haar adem in.

Vóór haar doemden drie schepen op, die geen schepen waren. Het waren grote, logge bouwsels, ieder met een enorm zeil waarop een rune was geschilderd. De gevaartes lagen niet in water maar stonden op een groot plein. Hun rechthoekige

bodems waren aan beide zijden voorzien van massieve wielen, die rondom waren bekleed met een bruinrode substantie. De voorkant van de bizarre vervoermiddelen was bedekt met vastgekoekt zand.

Piraten waren drukdoende kratten en balen op een van de zeilwagens te laden. Uit haar ooghoeken zag Serina hoe enkele tientallen mannen naast een groezelige herberg stonden te wachten om aan boord te worden toegelaten. Tussen hen in stonden manden en juten zakken. Ze zag geen enkele vrouw. Haar bewaker wees naar een zeilwagen waar op de achtersteven enkele verroeste kooien prijkten. 'Je nieuwe thuis,' zei hij op onverschillige toon. Hij trok aan de ketting en ze had geen andere keus dan hem te volgen.

Serina schrok wakker. Ze was zowaar even ingedommeld, een hele prestatie op de schokkende zeilwagen. Ze had sinds haar vertrek uit het havenstadje, nu twee dagen geleden, nauwelijks een oog dicht gedaan. De wagen ratelde met een behoorlijke snelheid over de vlakte. Het klapperen van het met magische wind gevulde zeil en het kraken van de wielen veroorzaakten een enorm kabaal.

Het stro waarop Serina lag stonk vreselijk, mede omdat ze hier ook haar behoefte moest doen. Beestachtig gewoon! Ze richtte zich moeizaam op, omvatte een van de trillende kooispijlen en bedwong de neiging haar neus dicht te knijpen.

Het landschap dat de drie wagens doorkruisten bracht troost noch afleiding. Kort na hun vertrek had Serina hier en daar nog wel wat groen gezien, maar naarmate de reis vorderde werd de vlakte kaler en droger. Ze reden over een soort weg, die zich alleen door het ontbreken van zwerfkeien en andere obstakels van de omgeving onderscheidde. De enige dieren die ze zag waren de grote roofvogels die boven de karavaan cirkelden, loom zwevend op de door de priesters opgeroepen wind. Het land maakte een doodse indruk. Al rijdend bracht de magische wind nog wat 'verkoeling', maar Serina wist dat de hitte pas

echt zou toeslaan als ze eenmaal stopten, zo tegen zonsondergang.

Serina zuchtte en dacht met weemoed terug aan thuis. Voor de zoveelste maal betreurde ze haar beslissing aan de kustpartouille deel te nemen. Ze had zichzelf aangepraat dat de risico's van zo'n zeereis wel meevielen. De marinekorvetten waren snel en ze was immers niet de enige geestelijke aan boord. Maar ze had de piraten onderschat. De Kadishiërs hadden met meerdere schepen tegelijk aangevallen, met een overmacht aan runenpriesters. Ze hadden iedereen over de kling gejaagd, behalve haar.

Serina omklemde de tralies van haar kooi tot haar knokkels wit werden, boos op zichzelf, boos op de hele wereld. Waarom was ze zo stijfkoppig geweest? Ze had het verzoek van de marine natuurlijk kunnen weigeren. Haar vader had haar dat zelfs nadrukkelijk geadviseerd. Het was te gevaarlijk, had hij gezegd, op die belerende toon waar ze zo'n hekel aan had. De baron, een van de eigenaren van de goudmijnen van Sepura, behandelde haar nog steeds als een kind. Maar ze was verdomme een volwassen vrouw, sterk in de Gave! En de hogepriesteres, die ze als haar rolmodel zag, had tijdens de eredienst gezegd dat iedereen, ongeacht geslacht of afkomst, zijn of haar steentje moest bijdragen. Dus ze was gegaan, uit plichtsbesef tegenover haar orde, maar vooral om haar vader te laten voelen dat ze haar eigen koers wilde varen. En wat voor een koers! Een traan rolde over haar vuile wang.

De zon zakte langzaam naar de horizon en veranderde in een vurige bol. Serina voelde hoe de magische wind wegviel en zag de monstrueuze rune op het zeil zijn glans verliezen. Ze keek toe hoe de runenpriester bij de mast, degene die Ghelan werd genoemd, het zweet van zijn gezicht veegde. Het moest vermoeiend zijn om zolang achter elkaar de energie van zijn godheid te kanaliseren, ook al werd dat door de runen vergemakkelijkt.

De zeilwagens kwamen tot stilstand en mannen sprongen

van het dek op de droge zandgrond. Ze laadden kisten, rollen tentdoek en olielampen uit en begonnen rond de wagens een kamp op te bouwen. De zeilwagens hadden geen kajuiten, dus sliep men in kleine tenten. Iedereen, behalve Serina, zo wist ze intussen. Zij moest in de kooi slapen, in haar eigen vuil.

Alles zou Serina over hebben gehad voor een bad en een stuk zeep, maar water was hier schaars. Ze had al tot haar afschuw bemerkt dat de Kadishiërs hun eigen urine in tonnen verzamelden en door de priesters met een runenritueel lieten zegeven, waarna het als drinkwater werd gebruikt. Ook Serina kreeg het te drinken. Eerst had ze geweigerd, maar de dorst had haar al snel op andere gedachten gebracht. De gezuiverde urine was lauwwarm en had een ietwat weeïge smaak, niet écht walgelijk, maar het idee... Ze onderdrukte een rilling.

Het werd donker en overal werden olielampen ontstoken. De olie verspreidde een typische, ranzige geur die ze tot in haar kooi kon ruiken. Ergens bij de achterste wagen begon iemand op een snaarinstrument te tokkelen, een exotische, melancholische melodie.

Serina luisterde een tijdje, begon weg te doezelen maar schrok op toen ze voetstappen hoorde naderen. Haar avondeten! De doek boven op haar kooi werd opzijgeschoven en ze zag het silhouet van een man. In het slot werd een sleutel omgedraaid en ze stak haar handen uit om een bord met pap aan te pakken, een inmiddels vertrouwd ritueel.

De man bukte zich en ze zag een blinkend, kaalgeschoren hoofd. Hij kwam haar kooi in! Een vuile, stinkende hand omsloot Serina's mond en smoorde de kreet die ze wilde slaken. Ze rook knoflook en lampolie en hapte naar adem. Het gezicht van de man kwam vlak bij het hare, zijn zwarte stoppelbaard schuurde tegen haar opgeheven onderarm. Het was niet Ghe-lan, maar een van de twee andere runenpriesters, een gedrongen kerel met een stierennek. Zijn borst ging snel op en neer en de scherpe dranklucht die hij uitademde bracht haar bijna aan het kokhalzen.

Serina's panische blik gleed van zijn brandende ogen naar de rune op zijn voorhoofd, die met een eigen kracht leek te pulseren. In paniek probeerde ze een kanaal met haar godheid te openen. Ze reikte uit met haar geest, maar de kristallen halsband deed precies datgene waarvoor hij bestemd was en absorbeerde alle energie.

Serina werd ruggelings in het stro geduwd en de vrije hand van de priester gleed naar haar borsten, naar haar kruis. Haar mantel werd omhooggeduwd en ze begon hevig te spartelen. 'Lig stil, heidense slet,' hijgde de priester, terwijl hij haar wangen bijna fijn drukte. De kristallen rond haar hals beten diep in haar vlees.

Serina sloeg met een vuist tegen zijn schouder, maar de man gaf geen krimp. Ze voelde zijn opwindning en probeerde te gillen. Ze kwam niet verder dan een gesmoord gereutel. Haar betraande ogen sperden zich open, maar het zicht op de walgelijke rune bracht haar aan het duizelen. Ze kneep haar ogen weer dicht. De wereld leek te kantelen.

Ineens hoorde ze een bekende stem. 'Blijf van haar af, Velos.' Serina's ogen vlogen wijd open en ze staaarde met bonzend hart naar de opening van de kooi. Ghelan had de aanrander van haar afgetrokken en hield de uitzinnige man in een ijzeren houdgreep. 'Je neemt iets waar je geen recht op hebt. Verman je. Je onteert de Ene.'

Die laatste woorden leken effect te hebben. Velos staakte zijn geworstel en alle energie leek uit hem weg te vloeien. Een diepe zucht ontsnapte aan zijn lippen en zijn verbeterheid leek plaats te maken voor schaamte. Ghelan liet de man los en keek Serina onderzoekend aan.

De priesteres was op haar knieën gaan zitten, nog trillend van angst. Maar toen ze in Ghelans ogen keek, maakte die angst plaats voor verontwaardiging. De frons op zijn gezicht leek eerder te duiden op irritatie over de mogelijke beschadiging van zijn handelswaar dan op mededogen. Hij pakte een doek uit een van zijn mantelzakken en gaf die aan haar. 'Maak je hals

schoon en gebruik dit als verband.’ Toen wendde hij zich tot Velos. ‘Bereid je voor op de straf van de Ene.’

Velos leek zichzelf weer onder controle te hebben en zijn gezichtsuitdrukking verried niets. ‘Uw wil, verhevene,’ mompelde hij zachtjes, waarna hij een korte buiging maakte en uit het zicht verdween.

‘Wat is dit voor een land,’ siste Serina woedend, ‘waar zelfs geestelijken als beesten tekeer gaan.’ Ze depte met de doek op de plaatsen waar de kristallen de nauwelijks geheelde schaafwonden weer aan het bloeden hadden gebracht.

Ghelan staarde haar koud aan. ‘Velos zal gestraft worden,’ zei hij kortaf. ‘Wees blij dat je nog leeft.’

‘Blij?’ Serina zei het op een ongelovige toon. ‘Dat ik zó mag leven?’

De lange runenpriester haalde zijn schouders op, sloot de deur van haar kooi en draaide zich om.

‘Wacht,’ riep Serina snel.

‘Je krijgt je eten zo,’ mompelde hij.

‘Waar brengen jullie me heen? Ik hoorde iets over een Zusterschaphuis? Wat is dat?’

‘Dat merk je vanzelf,’ zei hij over zijn schouder, terwijl hij uit haar gezichtsveld verdween.

Serina bleef verbijsterd achter. Toen pas begonnen de tranen achter haar ogen te prikken. Haar lichaam begon ongecontroleerd te schokken en krampen schoten door haar lijf. Ze rolde zich op haar buik, klauwde met haar vingers in het vuile stro en proefde het zout van tranen op haar lippen.

Korte tijd later werd de kooi geopend en een bord naar binnen geschoven. Ze keek niet eens op. Haar eetlust was volkomen verdwenen. Meer dan ooit verlangde ze naar huis, naar haar knusse kamer in het grote huis van haar ouders, vlak bij het seminarie waar ze nog maar kort geleden was afgestudeerd. Haar ouders zouden inmiddels wel hebben gehoord dat de *Trots van Tulda* niet van haar patrouille was teruggekeerd, dat hun enige dochter vermist en waarschijnlijk dood was. Haar vader

zou met zijn vuist op tafel slaan en zeggen dat hij dat eigenwijze wicht nog zó had gewaarschuwd. Maar hij zou het zeggen met tranen in zijn ogen.

Ook haar moeder en haar broer Atos zouden ontredderd zijn, dat wist ze zeker. En wat te denken van Fedor Dezobal, de jonge goudsmid die zo verliefd op haar was? Ze had nu spijt dat ze hem zo bot had behandeld. Hij was geen slechte kerel en ze had hem eerst hoop gegeven, juist omdat haar vader hem van te lage komaf vond. Ook daarmee had ze haar pa onder zijn neus willen wrijven dat ze haar eigen keuzes wilde maken. Maar in werkelijkheid had ze de gevoelens van Fedor niet kunnen beantwoorden. Ze was altijd al erg nuchter geweest, ambitieus ook, net als haar vader. En zelden of nooit verliefd.

Serina besepte nu dat haar keus mee te gaan op de patrouille ook een manier was geweest even aan Fedors onhandige, soms verstikkende, liefdesbetuigingen te ontsnappen. Ze beet op haar lip. Nu pas wist ze echt hoe het voelde verstikt te worden.

Ze schrok op uit haar gepeins. Het lawaai vanuit het kamp naast de zeilwagens was plotseling verstomd. Het werd doodstil. Serina hief langzaam haar hoofd op en veegde een lok haar uit haar oog.

De mannen in het kamp hadden zich in een brede cirkel verzameld. Midden in die cirkel, naast een lamp, stond een eenzame figuur. Het gelige lamplicht werd door de rune op zijn voorhoofd gereflecteerd. Het was Velos.

Serina zag zelfs van een afstand dat de priester nerveus was. Zijn handen balden zich tot vuisten en ontspanden zich, keer op keer. Hij probeerde strak voor zich uit te kijken, maar zijn blik gleed regelmatig naar de plaats waar de omstanders een doorgang hadden gelaten.

Na een schijnbaar eindeloze tijd kwam Ghelan vanuit de schaduw tevoorschijn en liep tussen de mannen door naar de wachtende priester. Ghelan droeg een mantel die Serina nog niet eerder gezien had. De diepblauwe stof glansde in het licht

en zilverkleurige runen sierden de kraag en de mouwomslagen.

Ghelan stelde zich voor Velos op en keek hem strak aan. De gedrongen man sloeg zijn ogen neer en ademde zwaar.

Een van de omstanders, de derde priester, begon een melodie te neuriën die geleidelijk door de anderen werd overgenomen. Het was een donkere, golvende melodie met de eeuwige cadans van de getijden. De mannen begonnen langzaam op het ritme heen en weer te wiegen, als graan wuivend in een zomerbries.

Serina tuurde gebiologeerd naar het bizarre tafereel.

Ghelan keek om zich heen en wees toen naar de man tegenover hem, die bijna een hoofd kleiner was. ‘Deze man heeft vanavond geprobeerd te nemen wat niet van hem is. Daarmee is de Ene onteerd,’ zei hij op luide toon. Hij richtte zijn blik weer op Velos. Met enige tegenzin leek het. ‘Onderga Zijn straf als een man, Velos.’

Ghelan legde de palm van zijn rechterhand op de rune die het voorhoofd van de ander sierde. Velos kneep zijn ogen dicht en leek zich schrap te zetten. De spieren van zijn stierennek zwollen op en glinsterden van het zweet.

Tussen de vingers van Ghelans hand werd een blauwachtig licht zichtbaar. Velos begon te kreunen.

De omstanders begonnen luider te neuriën en overstemden het gekreun. Velos begon te wankelen en zijn gezicht vertrok van pijn. Ghelan bleef zijn handpalm tegen de rune van de andere geestelijke drukken, een verbeterd trek op zijn gezicht.

Het gegil van Velos zwol aan tot een bijna onmenselijk gekrijs, dat al het andere overstemde. De man had zijn ogen weer geopend en die puilden nu bijna uit hun kassen. Speeksel liep uit zijn geopende mond en zijn knieën knikten.

Serina kon het niet meer aanzien en sloeg haar handen voor haar ogen.

Het werd stil.

Toen ze weer durfde te kijken lag Velos languit op de grond, bewusteloos of misschien wel dood. Een straaltje bloed liep uit een mondhoek. Op een teken van de nu vermoeid ogende Ghe-